

THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 147

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 22/12/1999

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 79:

Vạn loạn quy mô, dĩ bại nhân công. Tôn nhân khí vật, dĩ cùng nhân dụng.

紊亂規模。以敗人功。損人器物。以窮人用。

Rối loạn phép tắc, khiến hỏng công sức. Phá hoại vật dụng, khiến người cùng khôn.

Chúng ta xem bốn câu này, đây cũng là việc làm rất thất đức, thế nhưng chúng ta trong không hay không biết rất dễ phạm phải. Chữ “quy mô” chính là quy chế, quy củ mà ngày nay nói đến, có câu “gia có gia quy, quốc có quốc pháp”. Con người là loài động vật chung sống thành đoàn thể, mọi người cùng chung sống thì nhất định phải có quy củ, nếu không có quy củ thì sẽ loạn. Đoàn thể càng lớn thì đương nhiên quy củ sẽ càng nhiều, càng phải nghiêm ngặt. Chúng ta là một phần tử trong đoàn thể thì nhất định phải biết thân phận của mình. Người phá hoại quy củ, hiện nay gọi là giai cấp đặc quyền, tự mình cho rằng mình có đặc quyền nên có thể không cần tuân thủ quy củ làm việc, điều này sai rồi. Hưng vượng của đoàn thể, an nguy của xã hội đều là nhờ vào sự bảo vệ của những quy định, pháp lệnh, điều lệ này. Một người có đức hạnh, người có học vấn, người có lương tâm nhất định sẽ vô cùng tôn trọng pháp luật, tuân thủ quy củ, nhất định không dám làm rối loạn; khi làm rối loạn thì không những phá hoại đoàn thể này, trong chú giải nói: thật sự là việc thương thiên hại lý, phá hoại lương tâm. Chúng ta nghe đến câu này cảm thấy đâu có nghiêm trọng gì! Nhưng nếu tư duy kỹ lưỡng thì đích thực là như vậy. Bạn làm ra một tấm gương không tốt, bạn có thể dùng đặc quyền thì người khác cũng có thể dùng, thế là tuy quốc gia có pháp lệnh, quy định của quốc gia tuy là có nhưng không được chấp hành. Đoàn thể tuy có đặt ra quy định, ví dụ như trong chùa chiền chúng ta có “quy định chung của thường trú”, nếu như mọi người không tuân thủ thì quy định, quy ước này giống như tờ giấy bỏ đi, vậy thì đoàn thể này làm sao không loạn cho được? Chúng ta phải suy nghĩ đến đạo lý này, biết được những chân tướng sự thật này, đặc biệt

trong cửa Phật, chúng ta tuân thủ giới luật, tuân thủ quy định thì chính là tôn trọng Phật pháp, chính là tôn trọng xã hội, tôn trọng hết thầy chúng sanh. Lý và sự đều nhất định phải thông đạt rõ ràng, tuyệt đối không dám làm trái, không dám phá hoại!

Những việc này thật ra mà nói xưa nay trong và ngoài nước đều có, đây là một loại tâm lý không bình thường của loài người, loại tâm lý này sanh khởi từ đâu? Sanh ra từ kiêu mạn, kiêu ngạo, ta mạnh hơn người khác; người khác không bằng ta, việc này ta làm được, người khác không làm được, người khác phải tuân thủ quy củ, ta có thể không cần tuân thủ quy củ, đó là sanh khởi từ tâm kiêu mạn, phiền não rất nặng. Người không có trí tuệ, người chưa nhận qua giáo dưỡng tốt thì tham sân si mạn không những không hàng phục được, mà thật ra là hằng ngày đang tăng trưởng, họ tập thành thói quen rồi, không biết sửa đổi. Tuy rằng hằng ngày đọc sách thánh hiền, thậm chí hằng ngày có cơ duyên nghe Phật pháp, nghe được giáo huấn của thánh nhân, nhưng họ đã dưỡng thành thói quen, đã hình thành tập khí rồi. Ngạn ngữ có câu: “Giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời”, tuy không phải là bản tánh nhưng họ đã dưỡng thành tập tánh, thành tập tánh thời gian lâu rồi thì cũng không dễ gì thay đổi được. Cũng vì sự thật này nên người xưa khuyên việc dạy học phải bắt đầu dạy từ khi còn nhỏ, vậy sẽ dễ dạy! Thánh nhân Trung Quốc rất tài giỏi, khuyên chúng ta bắt đầu dạy từ trong thai, khi người mẹ mang thai liền bắt đầu giáo dục trẻ nhỏ từ trong bụng mẹ. Trong đời sống thường ngày, khởi tâm động niệm phải thuần chánh, tính tình phải ôn hòa, cử chỉ phải khoan thai, cái này đều ảnh hưởng đến thai nhi, cho nên bắt đầu từ thai giáo.

Người hiện nay không hiểu được đạo lý này, cho rằng làm như vậy nghe vẻ thái quá. Người làm cha mẹ chỉ quan tâm đến bản thân mà không quan tâm đến thế hệ sau, đây là không có trách nhiệm đối với xã hội, không có trách nhiệm đối với quốc gia dân tộc, không có trách nhiệm đối với hạnh phúc của hết thầy chúng sanh, không chịu trách nhiệm thì tạo tội nghiệp. Cho nên thế giới này ngày nay có rất nhiều tai nạn, thiên tai nhân họa, truy tìm nguyên nhân thì chính là do không chịu trách nhiệm nên tạo tội nghiệp chiêu cảm lấy quả báo. Tuy rằng Phật Bồ-tát từ bi, trong kinh Vô Lượng Thọ nói mấy câu: “Đời trước không tốt, không biết đạo đức”, đời trước là thế hệ trước, là tiền bối, họ không dạy chúng ta thì chúng ta làm sao biết được? Như độ tuổi này của tôi còn nhận được vài năm giáo dục, nhưng không nhiều, chỉ là hai, ba năm mà thôi. Sau đó gặp phải người Nhật Bản xâm lược Trung Quốc, tám năm kháng chiến, thời gian này phải lưu lạc khắp nơi, chúng tôi rời xa gia đình từ rất nhỏ, đi theo trường học, cũng không tề, thầy

giáo trong trường rất tốt. Người làm thầy thời đó và thầy hiện nay không giống nhau, cho nên chúng tôi vĩnh viễn không quên ân huệ của thầy. Thầy đã thay cho cha mẹ, bởi vì thường được nghe thầy dạy bảo nên hiểu được một chút đạo lý, cái rễ này là được cắm xuống từ đây. Những vị thầy tốt như thế này đối xử với học trò như con cái của mình, dạy bảo hết sức có trách nhiệm, hiện nay không thấy nữa rồi. Thật ra mà nói, có những vị thầy nhiệt tâm, từ bi như vậy, nhưng không tìm được học trò, thối đời ngày tệ.

Cho nên, khi tôi theo học với thầy Lý, thầy thường hay cảm khái, thầy thật sự muốn truyền đạo nhưng không có người tiếp nhận, không có người thật sự chịu học, không có người y giáo phụng hành; nếu không thể y giáo phụng hành thì Phật Bồ-tát dù đến nhưng cũng không có cách nào dạy bảo. Những thứ bạn yêu thích, những thứ bạn ưa thích chẳng qua chỉ là một chút thường thức bề ngoài mà thôi. Bạn thích nghe, bạn thích nói, nhưng bạn không làm được, bạn cũng không muốn làm, bạn vẫn là tùy thuận theo tập khí phiền não; hay nói cách khác, bạn vẫn tạo nghiệp luân hồi, bạn vẫn không tránh khỏi quả báo tam đồ. Điều này thật sự khiến thiện tri thức nhìn thấy mà đau lòng, thiện tri thức từ bi không thể không dạy, luôn hy vọng trong thính chúng có một hai người giác ngộ. Nếu bạn nói có rất nhiều người giác ngộ thì đây là điều không thể, trong trăm ngàn người có một người giác ngộ đã là tốt lắm rồi, vị thiện tri thức này đến thế gian này kể ra không uổng công. Cho nên, chúng ta thấy xưa nay trong và ngoài nước, đại thiện tri thức truyền đạo, cả đời có được một người kế thừa thì đã vô cùng mãn nguyện, có khi cả đời không gặp được truyền nhân, những trường hợp như vậy rất nhiều, cả đời cũng không gặp được ai.

Chúng ta nếu như thật sự giác ngộ rồi, thật sự hiểu rõ về sự đáng sợ của sanh tử trong lục đạo luân hồi, tiên sinh Liễu Phàm gọi là “tâm sợ hãi”; khi tạo tác hết thảy ác nghiệp sẽ nghĩ đến sự đáng sợ của ác báo, chúng ta sẽ không dám làm nữa. Những quả báo thế này đều bày ra trước mắt chúng ta, chỉ cần đầu óc của bạn bình lặng một chút thì bạn sẽ thấy rất rõ ràng, rất tường tận. Nhìn thấy khổ báo của người khác thì nghĩ rằng họ là do nghiệp nhân gì tạo thành, mình có tạo nghiệp này không? Tương lai mình có chịu quả báo giống như họ hay không? Nhìn thấy địa ngục, nhìn thấy ngạ quỷ, nhìn thấy súc sanh cũng như vậy! Cho nên, thời xưa mỗi một huyện đều có miếu Thành hoàng, trong miếu Thành hoàng đều đắp vẽ *Địa ngục biến tướng đồ*. Ý nghĩa giáo dục của việc này vô cùng lớn, để cho bạn thấy những cảnh tượng này trong địa ngục, nói cho bạn biết nhân như thế nào thì cảm lấy quả báo như thế đó, cái này không phải dọa người, mà là dạy

người phản tỉnh, đây là sự thật, không phải tưởng tượng. Học Phật bắt đầu học từ đâu? Bắt đầu từ sửa đổi tâm lý, người hiện nay gọi là xây dựng tâm lý, bộ kinh điển quan trọng nhất của việc xây dựng tâm lý là kinh Địa Tạng Bồ-tát Bồn Nguyên. Địa Tạng có ba kinh, gồm kinh Địa Tạng Thập Luân, kinh Chiêm Sát Thiện Ác Nghiệp Báo, đây là ba kinh Địa Tạng. Phật pháp Đại thừa xây dựng trên nền tảng này, chúng ta thường đọc tụng, hiểu rõ đạo lý nghiệp nhân quả báo thì bạn tự nhiên sẽ khẳng định trồng nhân thiện được quả thiện, trồng nhân bất thiện nhất định nhận quả báo bất thiện, khiến chúng ta từ chỗ này quay đầu, nhất thiết phải tâm thiện, niệm thiện, hành vi thiện, trước tiên làm một người thiện.

Phật Bồ-tát giáo hóa hết thảy chúng sanh, điều đầu tiên là dạy bạn giữ được thân người, không đọa đường ác, trừ bỏ hết thảy nghiệp nhân đọa đường ác. Trong đoạn văn lớn này của Thái Thượng, bạn thấy ngài nói về điều thiện không nhiều, nhưng nói về điều ác lại nhiều gấp đôi so với điều thiện, vì sao vậy? Chúng ta dụng tâm thì sẽ thấy rất rõ ràng, rất tường tận, đó là hy vọng chúng ta không bị đọa đường ác. “Thân người khó được, Phật pháp khó nghe”, chúng ta có được thân người, gặp được Phật pháp, lựa chọn nghề nghiệp xuất gia, nghề nghiệp này là gì? Là kế thừa huệ mạng Phật, duy trì và phát triển gia nghiệp Như Lai, chúng ta là vì điều này. Vậy thì sau khi xuất gia chúng ta đã làm được chưa? Ta là một người tốt, tâm cũng tốt, ý niệm cũng tốt, hành vi cũng tốt, ta xuất gia rồi nhưng ta không thật sự hết lòng làm việc tiếp nối huệ mạng Phật, hiển dương gia nghiệp Như Lai thì ta đã có tội lỗi. Chúng ta nêu ra một thí dụ đơn giản, nếu như nói bạn được bổ nhiệm làm hiệu trưởng của một trường học, tâm của bạn rất thiện, ý niệm rất thiện, hành vi cũng rất thiện, một chút khuyết điểm cũng không có. Thế nhưng bạn không dạy học, bạn không mời giáo viên giỏi đến dạy học sinh, khiến học sinh mỗi ngày bỏ bê học tập, bạn không thể nói tôi rất lương thiện, tôi không có lỗi, bạn không làm tròn chức trách của bạn thì đó chính là lỗi của bạn. Đạo lý này không khó hiểu, mọi người đều có thể hiểu được.

Chúng ta ngày nay khoác lên chiếc áo này, ăn mặc đi lại là tiếp nhận sự cúng dường của tín đồ, vậy chúng ta đã làm được những gì? Nếu như không hết lòng nỗ lực mà làm thì chúng ta mặc bộ quần áo này chính là lừa gạt sự cúng dường của tín đồ. Trong Phật pháp gọi là “đạo giới”, tức là chúng ta có tâm trộm, chúng ta giả mượn biển hiệu của Phật Bồ-tát để lừa gạt hết thảy chúng sanh, không làm tốt công việc bốn phận của chính mình, lại còn phá hoại quy củ, lại còn đổ kị chương ngại, làm những việc tổn người mà không lợi mình, tại sao lại làm những việc này? Bởi ngu si. Tại sao lại ngu si? Bởi phiền não tham sân si

mạn quá nặng, ý niệm tự tư tự lợi quá sâu, niệm niệm đều là muốn chèn ép người khác, niệm niệm đều là mong muốn hưởng thụ đặc quyền giai cấp, mà không biết được ý niệm này là tội, đúng như điều mà trong kinh Địa Tạng nói: “Chúng sanh cõi Diêm-phù-đề khởi tâm động niệm không gì chẳng phải tội.” Nếu bạn phát triển thành hành vi thì tội lỗi này càng nặng hơn. Chúng ta trong đời này còn cầu đắc độ, cầu liễu sanh tử, xuất tam giới, cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, mong cầu này là mộng tưởng, làm sao có thể thực hiện? Nếu như thật sự muốn nguyện vọng của chúng ta thành hiện thực thì không có gì khác, duy chỉ có y giáo phụng hành, giáo huấn của thánh hiền hằng ngày phải đọc, tư duy nghĩa kinh, những nghĩa lý tinh yếu trong kinh cần phải được thực tiễn, áp dụng vào trong đời sống, áp dụng vào trong công việc xử sự đối người tiếp vật. Nhất định phải tuân thủ quy củ, phải thành toàn việc tốt của người, nhất định phải quý trọng vật dụng, hy vọng mọi người đều có thể hưởng thụ được, thường giữ tâm này, thường tu hạnh này thì tiền đồ của chúng ta sẽ sáng sủa. Nếu như vi phạm, tuy được một chút vui sướng trước mắt nhưng hậu quả thì không tưởng tượng được, đây là điều chúng ta phải nhớ kỹ, phải hết lòng chăm chỉ học tập.

Chư vị đồng học, chào mọi người! Gần đây có một số đồng học đưa ra câu hỏi về ý nghĩa của việc tạo tượng, tôi nghĩ vấn đề này rất nhiều người cũng có nghi hoặc như vậy. Đặc biệt là gần một thế kỷ trở lại đây việc hoằng truyền Phật giáo đã suy vi, quảng đại quần chúng trong xã hội nảy sanh nghi hoặc đối với Phật giáo, họ ngộ nhận Phật giáo là đa thần giáo, phiếm thần giáo. Phàm là thuộc về loại này thì đều là thuộc về tôn giáo cấp thấp, tôn giáo cấp cao chỉ tôn kính một chân thần, hình như trong Phật giáo cái gì cũng lạy, những thông tin sai lầm số lượng quá nhiều nên tạo thành sự hiểu nhầm của rất nhiều người. Kỳ thực trong Phật giáo không có thần, cũng không có tiên, Phật giáo là giáo dục chí thiện viên mãn của Thích-ca Mâu-ni Phật đối với hết thảy chúng sanh. Vì sao lại có những hiện tượng này? Điều này chúng ta cần phải biết, trước thời Phật giáo rất lâu thì phương pháp dạy học đã được nghệ thuật hóa. Rất nhiều học thuật của thế gian ngày nay đều xem trọng nghệ thuật, như nghệ thuật đời sống, nghệ thuật giáo dục, nghệ thuật học tập, thậm chí nghệ thuật thương nghiệp, nghệ thuật công nghiệp, cho đến chiến tranh cũng có nghệ thuật dùng binh. Thật ra mà nói, giáo học theo hướng nghệ thuật hóa sớm nhất là giáo dục Phật-đà, tạo tượng là một loại trong nghệ thuật, trong cả Phật pháp thì không chỉ là tạo tượng, mà mỹ thuật, âm nhạc, hội họa, điêu khắc, thậm chí đến kiến trúc cũng đều biểu hiện ra nghệ thuật giáo dục cao độ, đáng tiếc là những năm gần đây không có người giảng giải, không có

người hiểu được. Nếu như bạn hiểu được thì bạn đối với trí tuệ của Thích-ca Mâu-ni Phật, phương thức, phương pháp dạy học của Thích-ca Mâu-ni Phật không thể không khâm phục sát đất, tạo tượng là thuộc về một loại trong đây, cũng là một loại quan trọng.

Bình thường khi chúng ta ở nơi công cộng hay nhìn thấy câu cách ngôn của danh nhân, giáo huấn của các ngài nhắc nhở mọi người, viết mấy chữ treo lên ở khu vực đó. Tôi cũng đã từng viết, có người đến nhờ tôi, tôi viết cho họ: “thanh tịnh, bình đẳng, từ bi”, hoặc là mấy câu trong kinh Phật, hoặc là mấy câu cách ngôn của thánh nhân thế gian. Chúng tôi viết rồi treo ở khu vực đó để mọi người vừa nhìn thấy thì liền nhắc nhở bản thân, chúng ta phải học tập theo cổ thánh tiên hiền, chúng tôi viết bốn chữ “từ bi, bác ái”, mọi người nhìn thấy rất hoan hỷ. Thế nhưng Phật pháp tiến bộ hơn, đem “từ bi, bác ái” tạo thành một hình tượng, khiến bạn càng có cảm giác cụ thể hơn, so với dụng ý của mấy chữ kia còn sâu sắc hơn. Cho nên, nhà Phật dùng Địa Tạng Bồ-tát, tạo hình tượng Địa Tạng Bồ-tát là biểu thị cho điều gì vậy? Hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, thế nên Địa Tạng biểu thị cho hiếu thân tôn sư, khiến bạn nhìn thấy hình tượng này liền biết được mình phải học hạnh hiếu của Địa Tạng, học hiếu học của Địa Tạng, tôn sư trọng đạo, đó là ý nghĩa biểu thị của pho tượng đó. Nếu nói rõ tường tận ý nghĩa này thì đó là một khóa trình, nó biểu thị cho một khóa trình, khóa trình đó có kinh Địa Tạng Bồ-tát Bồn Nguyên, có kinh Địa Tạng Thập Luân, có kinh Chiêm Sát Thiện Ác Nghiệp Báo, chuyên giảng về đề tài này. Khóa trình của kinh điển cần học tập ít nhất phải trong thời gian nửa năm, giúp bạn khi bạn vừa nhìn thấy hình tượng này thì trong nội tâm của bạn sẽ tự nhiên sanh khởi toàn bộ nội dung giáo huấn của khóa trình, so với việc chúng tôi viết mấy chữ cho người khác thì cảm xúc càng sâu sắc hơn, là ý nghĩa như vậy. Cho nên không phải là thần, đó là biểu pháp, biểu thị cho pháp môn này.

Lấy Quán Thế Âm Bồ-tát biểu thị cho đại từ đại bi, từ bi chính là nhân từ bác ái, đem tâm chân thành yêu thương của chúng ta mở rộng đến hư không pháp giới, yêu thương hết thảy chúng sanh giống như yêu thương chính mình, ta người không hai. Nói rõ về sự lý này thì cũng có ba bộ kinh, ba bộ kinh mà Quán Thế Âm Bồ-tát biểu thị này đều không phải là riêng rẽ, mà là một phần trong Đại kinh. Bộ thứ nhất trong kinh Hoa Nghiêm, Thiện Tài đồng tử tham phỏng Quán Thế Âm Bồ-tát, đây là một đoạn kinh văn dài, trong “Thiện Tài đồng tử năm mươi ba tham”, đây là một bài mục. Bài mục thứ hai là quyển sáu trong kinh Đại Phật Đảnh Thủ Lăng-nghiêm, kinh Lăng-nghiêm có mười quyển, quyển sáu là Quán

Thế Âm Bồ-tát báo cáo với Thế Tôn, và cũng là nói rõ với đại chúng là ngài làm sao tu hành chứng quả, làm sao tu tâm từ bi, làm sao đem tâm từ bi mở rộng đến yêu thương bảo hộ hết thấy chúng sanh. Bộ kinh thứ ba nằm trong kinh Pháp Hoa, phẩm Quán Thế Âm Bồ-tát Phổ Môn, bài mục này hoàn toàn là trần thuật về từ bi bác ái thực hiện trong các xã hội khác nhau, thực hiện trong các chủng tộc khác nhau, dạy bảo chúng ta làm sao để yêu thương hết thấy chúng sanh, giúp đỡ hết thấy chúng sanh. Quán Thế Âm Bồ-tát hiện ngàn tay ngàn mắt, với kinh nghiệm thì chúng ta biết được đôi tay của chúng ta rất thuận tiện, nếu nhiều tay quá thì bạn nói xem bất tiện biết bao! Cho nên, ngàn tay ngàn mắt của Quán Thế Âm là biểu pháp, không nên cho rằng Quán Âm Bồ-tát thật sự có một ngàn cái tay, vậy thì bạn hoàn toàn sai rồi. Ngàn tay là biểu thị đôi tay vạn năng, ngàn mắt là biểu thị quán sát tỉ mỉ, chúng sanh khổ nạn ở chỗ cực kỳ vi tế, ngài đều thấy được rất rõ ràng, mắt thấy là tay tới, sau khi nhìn thấy thì nhất định giúp đỡ, không có chuyện không đưa tay cứu giúp, là biểu thị ý này. Chúng ta nhìn thấy hình tượng này thì phải nghĩ đến khi nhìn thấy hết thấy chúng sanh khổ nạn, chúng ta phải mạnh dạn trợ giúp, vậy thì công đức tạo tượng này sẽ thù thắng, không thể nghĩ bàn.

Lại như Văn-thù Bồ-tát biểu thị trí tuệ, biểu thị lý trí, cũng chính là nói hiếu kính, nhân từ, bác ái là lý tánh chứ không phải cảm tình, cảm tình sẽ sinh ra rất nhiều ảnh hưởng xấu, ngài là lý trí, không phải cảm tình. Người phàm thế gian bị cảm tình chi phối, sự thay đổi quá lớn. Hôn nhân trong xã hội ngày nay so với thời xưa không giống nhau, thời xưa nam nữ kết hôn tuy là do cha mẹ sắp đặt, do mai mối, nhưng cha mẹ suy nghĩ sâu xa, không phải là dùng cảm tình, đây là suy nghĩ đến hạnh phúc của chính bạn, hạnh phúc của gia đình, hạnh phúc của xã hội, cha mẹ suy nghĩ rất chu đáo, cho nên tỷ lệ ly hôn rất thấp. Thời xưa rất ít khi nghe thấy có việc ly hôn, vì sao vậy? Là kết hợp của lý tánh chứ không phải cảm tình. Người ngày nay là kết hợp của cảm tình, không có lý tánh, sáng kết hôn mà chiều đã ly hôn, đây thành cái gì rồi! Bạn liền hiểu được sự khác biệt giữa cảm tình và lý trí là quá lớn. Cho nên trước đây không phải là cảm tình, mà có cùng nhận thức chung, phương hướng nỗ lực chung, kết hợp như vậy gọi là chí đồng đạo hợp, không phải là cảm tình, cảm tình thì sẽ có sự biến hóa rất lớn. Cho nên, Phật dạy chúng ta, yêu này phải dựa vào lý tánh, không phải là xung động của cảm tình, Văn-thù Bồ-tát biểu thị cho ý này. Phổ Hiền Bồ-tát biểu thị cho thực tiễn, thực hiện, cho nên toàn bộ Phật pháp không nằm ngoài việc thực hiện hiếu thân, tôn sư, nhân từ, bác ái, lý trí vào trong đời sống thường ngày của chúng ta, thực hiện

vào trong công việc của bạn, vào trong xã giao, xử sự, đối người, tiếp vật của bạn. Phật pháp Đại thừa dùng bốn đại Bồ-tát này làm đại biểu.

Mấy ngày hôm nay có đồng học từ Đại Lục đến đây tham học, hỏi tôi rằng trong nhà anh cúng dường tượng Phật, vẫn chưa khai quang, vậy có cần mời pháp sư đến khai quang hay không? Khai quang là ý nghĩa gì vậy? Ý nghĩa thật sự của khai quang chính là khi tôn tượng này làm xong rồi, chúng ta bắt đầu sử dụng, bắt đầu sử dụng thì nhất định phải đem ý nghĩa của tạo tượng nói rõ ràng tường tận thì đây gọi là khai quang. Sau đó khi bạn thấy tôn tượng này thì quang minh tự tánh của chính bạn liền lưu lộ, là tượng Phật khai quang cho chúng ta, không phải là người khai quang cho tượng Phật. Vị pháp sư này khai quang cho tượng Phật thì tượng Phật sẽ linh, không khai quang thì tượng Phật sẽ không linh nữa. Vậy tôi hỏi bạn, bạn lễ bái tượng Phật đó để làm gì? Bạn lễ bái pháp sư là được rồi, pháp sư bảo tượng linh thì tượng liền linh, bảo tượng không linh thì liền không linh, bản lĩnh của pháp sư vượt hơn tôn tượng đó rồi, tại sao lại ngu si như vậy? Cho nên, bạn cúng dường tượng Phật này, tượng Phật là thời thời khắc khắc khai mở quang minh tự tánh của bạn. Trong nhà bạn cúng Địa Tạng Bồ-tát, khi bạn nhìn thấy Địa Tạng Bồ-tát thì liền nghĩ đến mình phải hiếu thuận cha mẹ, mình phải tôn kính sư trưởng, ý niệm này vừa sanh thì chính là quang minh. Khi nhìn thấy tượng Quán Âm Bồ-tát thì mình biết được mình phải dùng tâm từ bi, tâm yêu thương đối với hết thảy chúng sanh, khi nhìn thấy tượng thì trong tâm liền sanh khởi lên, đây gọi là khai quang.

Cho nên, hình tượng Phật Bồ-tát có nhiều như vậy chính là tánh đức của tự tánh chúng ta vô lượng vô biên, mỗi một tôn tượng là biểu thị cho một loại tánh đức, cho nên nhiều tượng như vậy không phải là đa thần giáo, không phải là phiếm thần giáo, mà là công cụ dạy học. Tuy rằng không hiểu được ý nghĩa này nhưng nhìn thấy tượng Phật có lợi ích hay không? Cũng có lợi ích, sâu trong nội tâm của họ đã gieo xuống hạt giống hình tượng Phật Bồ-tát, hạt giống này là hạt giống tốt, không phải hạt giống xấu. Sau này gặp được duyên, vừa nghe người khác giảng nói thì họ liền sẽ giác ngộ, thế mới biết được việc tạo tượng có nhiều ý nghĩa giáo dục ở bên trong đến như vậy, cho nên không nên xem tượng như là thần minh, vậy thì sai rồi! Người thông thường hiện nay không tìm hiểu những đạo lý này nên Phật giáo đã biến thành tôn giáo, Phật giáo vốn dĩ không phải là tôn giáo, mà là giáo dục. Bạn nói xem đã biến thành tôn giáo, bi ai biết mấy! Xem hình tượng Phật Bồ-tát thành thần minh để quỳ lạy, đây gọi là mê tín.

Trong nhà Phật có lễ bái, có nghi thức, những nghi thức đó hoàn toàn là ý nghĩa giáo dục, đều là biểu pháp. Những vật dụng cúng dường trước hình tượng Phật Bồ-tát, trong những đồ vật bày cúng này nhất định phải có hương, hương biểu thị ý nghĩa gì? Hương biểu thị tín hương, biểu thị giới định tuệ: giới hương, định hương, tuệ hương, hương có thể làm cho thân tâm được vui vẻ. Phật Bồ-tát dạy chúng ta điều gì khiến cho thân tâm chúng ta vui sướng nhất? Đó là giới định tuệ. Cho nên, nén hương này là biểu thị cho giới định tuệ. Chúng ta nhìn thấy rồi, ngửi thấy rồi thì liền nghĩ đến tôi phải tu giới, tu định, tu tuệ, là ý nghĩa này, không phải là Phật Bồ-tát muốn ngửi, đều hiểu sai rồi. Cúng một ly nước cũng không phải các ngài muốn uống, nước biểu thị điều gì? Nước biểu thị tâm chúng ta, nhìn thấy nước thì phải nghĩ đến thanh tịnh không ô nhiễm giống như nước, bình đẳng không gợn sóng giống như nước, khiến chúng ta nhìn thấy rồi liền học tập được ở trong đây. Tâm của chúng ta từ sáng đến tối vọng niệm rất nhiều, vọng niệm là sóng, tham sân si mạn trong tâm chính là ô nhiễm. Cho nên, cúng dường không thể cúng nước trà, mà phải cúng nước trong, trà có màu sắc, bị ô nhiễm rồi, cúng trà thì cũng bằng với cúng tham sân si, cho nên không thể cúng trà mà phải cúng nước trong. Đó là biểu pháp, đều là để chúng ta sau khi nhìn thấy rồi thì lập tức giác ngộ, tôi trong đời sống hàng ngày xử sự đối người tiếp vật phải dùng tâm như thế nào? Phải dùng tâm thái ra làm sao? Cúng hoa, hoa biểu thị cho nhân, sau khi khai hoa thì là kết quả, hoa tốt thì quả tốt, hoa tốt là trồng nhân thiện, bạn tương lai sẽ được quả thiện. Không có điều gì là không nhắc nhở bạn, thí dụ như cúng đèn nến, đèn nến biểu thị cho “đốt cháy chính mình, soi sáng người khác”, thông thường người ngày nay gọi là hy sinh phụng hiến, là biểu thị ý nghĩa này.

Cho nên, trong kinh điển nhà Phật có một bộ kinh gọi là kinh Công Đức Tào Tượng, tào tôn tượng Phật này có công đức gì? Công đức vô lượng vô biên, bạn giúp đỡ rất nhiều người khai trí tuệ, bạn nhắc nhở rất nhiều người hiểu thân, tôn sư, từ bi, trí tuệ, thực tiễn. Thực tiễn chính là thật làm, Phổ Hiền Bồ-tát biểu thị cho thật làm, cho nên đó là công cụ dạy học, sự thù thắng của công đức không có điều gì có thể sánh bằng. Người thường giữ tâm này, ngay đến người xem tướng đoán mệnh của thế gian đều biết được tướng chuyển theo tâm. Bạn thường xuyên nhìn tượng Phật, thường xuyên nhìn tượng Bồ-tát, tượng Phật là tướng của trí tuệ, tướng của từ bi, cho nên người ta nói rằng người thích tào tượng Phật thì tương lai họ sẽ được quả báo là thân tướng trang nghiêm, đây là có đạo lý, không phải không có đạo lý. Thường xuyên nhìn tượng Phật thì sẽ thường xuyên giữ

tâm tốt, tâm hiếu, tâm kính, tâm từ bi, tâm trí tuệ là tâm tốt, vậy tướng của họ làm sao mà không tốt được, tướng mạo chuyển thì thể chất của thân thể cũng sẽ chuyển. Đây là nói công đức tạo tượng không thể nghĩ bàn, tạo tượng thù thắng vô cùng, chúng ta phải hiểu được ý nghĩa này.

Đêm liên hoan ẩm áp năm nay của chúng ta sẽ cầu chúc cho thế giới hòa bình. Chúng ta có khoảng một ngàn người, bắt đầu từ 8 giờ tối ngày 31 đến 8 giờ sáng ngày mùng Một, thời gian là 12 tiếng. Chúng ta cầu chúc hòa bình chính là niệm “Nam-mô Quán Thế Âm Bồ-tát”, bởi vì chín tôn giáo đều ở cùng nhau nên chúng tôi treo hình ảnh Quán Thế Âm Bồ-tát thì không thuận tiện lắm, không thuận tiện cúng dường ở đó, bởi chín tôn giáo lớn cùng cầu nguyện ở đó. Chúng tôi nghĩ ra phương pháp gì vậy? Chúng tôi in hình Quán Thế Âm Bồ-tát nhỏ lại, thành tấm nhỏ, mỗi người có thể cầm một tấm thẻ Phật trên tay, cách làm này tốt, mặt sau tấm thẻ in biểu tượng của chín tôn giáo liên kết cầu nguyện năm nay, một kỷ niệm rất tốt. Các đồng tu muốn tôi chọn hình Quán Thế Âm Bồ-tát nên họ mang hai tập ảnh đến cho tôi, tôi xem qua thấy đều không thích hợp, quyết định chọn lấy hình Quán Âm ngàn tay ở lầu bốn Cư Sĩ Lâm chúng ta. Cho nên, hôm qua chúng tôi đi chụp mấy tấm hình, sau khi rửa ảnh ra sẽ in thành tấm thẻ Phật, hôm nay cần nhanh chóng rửa ra, sau đó lập tức đi in. Chúng ta in mười ngàn tấm thẻ để ở đó, người nào thích thì có thể tự lấy, không thể tặng người để kết duyên vì có rất nhiều giáo đồ khác, không thể lôi kéo tín đồ của người ta, chúng ta chung sống hòa thuận, chúng ta chỉ có xây dựng chứ nhất định không phá hoại. Cho nên, nhất định phải hiểu được ý nghĩa của tạo tượng, công đức của tạo tượng, thù thắng không gì bằng của tạo tượng, trong đây một chút mê tín cũng không có. Trong Phật pháp thì bất luận là hình tượng nào cũng đều là khởi phát trí tuệ chân thật của con người, giúp đỡ người giác ngộ, giúp đỡ người chuyển mê thành ngộ. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đoạn này!